

't Aailaand

' ... Laurens?'

' ... O, ehm ... even denken ... maar wacht eens! Lau Brederick! Ben jij dat!?'

' ... Echt? Ja, ik hoor het nu aan je stem! Da's lang geleden! Wat leuk!'

Dario kijkt op en luistert naar het gesprek dat zijn vader via zijn smartphone heeft.

Zo nu en dan hoort hij een kort 'ja' en 'jazeker'.

' ... Ja, moet je beslist doen', vervolgt Douwe. 'Het is hier prachtig.'

' ... Meen je dat? Nou, dat zal m'n zoon zeker leuk vinden.'

' ... Ja, ik heb één zoon.'

' ... Van mijn vrouw heb je gehoord ...?'

' ... O ja hoor, ik kan je een prima hotel aanbevelen. Kom maar gewoon deze kant op. Ik regel wat voor je!'

' ... Tweepersoonskamer?'

' ... Helemaal goed. Komt voor mekaar. Tot gauw! Leuk!'

Douwe verbreekt de verbinding en legt zijn telefoon op tafel.

Dario kijkt hem nieuwsgierig aan.

'Dat was een oud-studiegenoot. Ik ken hem uit de tijd dat we samen studeerden aan de universiteit van Leiden', zegt Douwe.

'Daar heeft u toch de studie geneeskunde gevolgd?' vraagt Dario.

'Dat is een plaats in Nederland en daar heb je een opleiding

geneeskunde. Lau en ik hebben die tegelijkertijd gevolgd. We hebben zelfs beiden een paar jaar samen een appartementje gehuurd in de buurt van de universiteit. Na onze studie is het contact minder geworden. Nu heeft die Lau mijn telefoonnummer gevraagd aan een gezamenlijke kennis in Nederland en wil hij samen met zijn vrouw naar Saas-Grund komen voor een vakantie.'

'Volgens mij heb ik u die naam weleens eerder horen noemen. Is dat die man die in Thailand is geboren?'

'Precies, die is het. Hij heet eigenlijk Laurens, maar we noemden hem altijd Lau. Hij is opgegroeid bij pleegouders die hem hebben geadopteerd. Hij spreekt het dialect van de streek waar hij z'n jeugd doorbracht beter dan menig ander. Ik kan me goed herinneren dat hij me daar weleens een anekdote over heeft verteld.' Douwe grinnikt. 'Toen hij een jaar of tien was ging hij bij vrienden spelen en de vader van die kinderen vroeg aan Lau waar hij eigenlijk vandaan kwam. Daarop antwoordde hij spontaan: 'Thaailaand.' Iedereen barstte in lachen uit. En weet je waarom? Daar in de buurt was een bekende speeltuin met eetgelegenheid die 't Eiland of in hun dialect 't Aailaand werd genoemd. Iedereen dacht dat Lau hen voor de gek hield. Prachtige kerel die Lau. Ik vind het erg leuk hem weer eens te ontmoeten.'

'Wanneer komt-ie?' vraagt Dario.

'Aan het eind van deze week. Ik zal Sebastians vader vragen of hij een hotelkamer voor hen heeft.'

'Ik ga na het avondeten naar Sebby. Zal ik het vragen?'

'Weet je wat, we gaan samen. Ik moet zo toch nog even naar de praktijk en dan komen we erlangs.'

‘Ook goed’, vindt Dario. ‘U zei trouwens tegen die Lau dat ik iets leuk zou vinden of zo?’

‘Leuk vinden?’ vraagt Douwe zich hardop af. ‘Oh wacht, ik weet het al. Dat zit zo, Lau ... nee, laat ik dat nog niet vertellen. Da’s een verrassing zullen we maar zeggen.’

‘Hè pa, doe niet zo geheimzinnig’, zegt Dario met een treurig gezicht.

‘Nee, het is leuker als Lau het zelf vertelt.’

‘Heeft het dan iets met die Lau te maken?’

‘Daar heeft het alles mee te maken.’

‘Pap ... je maakt me heel nieuwsgierig’, probeert Dario.

‘Geeft niet. Mooie training om te leren geduldig te zijn’, grijnst vader Douwe. ‘Kom, ik ga eten koken.’

Als Dario en Douwe samen de vaat opruimen, vraagt Dario: ‘Is die Lau ook arts geworden?’

‘Anesthesist’, antwoordt Douwe. ‘En als ik het goed heb, vliegt hij zelfs als arts op een traumahelikopter in Nederland. Maar dat horen we wel als hij hier is. Hij zal vast een keer op de koffie komen.’

‘Samen met zijn vrouw ...’

‘Dat neem ik aan van wel’, reageert Douwe.

‘Heeft die Lau kinderen?’ vraagt Dario.

‘Nee, zover ik weet niet’, antwoordt Douwe.

‘Hobby’s?’

Douwe kijkt zijn zoon met een glimlach aan. ‘Je speelt het slim, maar ik trap er niet in.’

‘Het heeft dus iets met een hobby te maken’, grijnst Dario.

‘Nou trap ik er nog bijna in’, zegt Douwe quasiverontwaar-

digd. 'Kom, we gaan een hotelkamer boeken voor Lau en zijn vrouw.'

'Dat rijmt', reageert Dario droog.

Vijf minuten later lopen vader en zoon naar de auto.

'Ik zet jou af bij Sebastian. Dan ga ik even naar de praktijk en kom weer terug om jou op te pikken en een kamer te boeken. Is dat goed?'

Dario knikt.

Ze stappen in de oude Volvo en rijden weg van de parkeerstrook lang de Saas.

Als Dario is uitgestapt bij het hotel-restaurant van de ouders van zijn vriend rijdt Douwe weer door.

Dario gaat het gebouw binnen en loopt meteen naar een deur in het restaurant met een bordje 'Privat' erop. Bijna loopt hij zich in de deur klem.

'Hoho, wat een haast!' grijnst de vader van Sebastian, terwijl hij Dario laat passeren.

'Is Sebby achter?' vraagt Dario.

Sebastians vader knikt. 'Je weet hem wel te vinden, toch?'

'Ja hoor', antwoordt Dario. 'M'n vader komt zo meteen ook nog even om een kamer te boeken.'

'Is er iets loos met Talblick?' vraagt de vader van Sebastian verbaasd.

'Nee hoor. Met ons huis is alles in orde, maar er komt een vriend van m'n vader naar het Saasdal, samen met z'n vrouw, en ze willen ergens slapen.'

'Oké, nu begrijp ik het. Ik zie je vader straks wel', antwoordt Sebastians vader.

Een halfuur later arriveert Douwe ook bij het hotel-restaurant.

Bij binnenkomst ontdekt hij meteen Sebastians vader bij de receptie en loopt op hem af.

‘Abend Douwe!’ groet de vader van Sebastian.

Douwe groet terug en vervolgt: ‘Om maar met de deur in huis te vallen, ik zou graag een kamer boeken voor een vriend van me die samen met zijn vrouw een week naar Saas-Grund wil komen.’

‘Ik begreep al zoiets van je zoon. Dat is mogelijk, hoor’, antwoordt de vader van Sebastian. ‘Zeg maar van wanneer tot wanneer en ik reserveer de mooiste kamer van het Saastal.’

‘Dat is van aankomende vrijdag tot de vrijdag erop’, antwoordt Douwe met een glimlach.

Sebastians vader kijkt op het scherm voor hem. ‘Overmorgen dus ... We hebben nog diverse kamers vrij voor hen ...’, antwoordt hij.

‘De mooiste, zoals je al zei, natuurlijk!’ reageert Douwe met een grijns.